

- (v) Czy wyrażenie stwarzaniu im przez to niekorzystnych warunków konkurencji z art. 102 lit. c) TFUE należy interpretować w ten sposób, iż odpowiada ono wymogowi, aby korzyść wynikająca z dyskryminacji odpowiadała z kolei minimalnej różnicy średnich kosztów poniesionych przez konkurujące przedsiębiorstwa konkurujące w sektorze danych usług hurtowych?
- (vi) Czy wyrażenie stwarzaniu im przez to niekorzystnych warunków konkurencji z art. 102 lit. c) TFUE można interpretować w ten sposób, iż odpowiada ono wymogowi, aby korzyść wynikająca z dyskryminacji odpowiadała w zakresie ocenianych rynku i usługi wyższym wartościom niż różnice wskazane w [...] tabeli 5, 6 i 7 dla celów uznania zachowania za zakazaną praktykę?
- (vii) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na jedno z pytań (iv) a (vi), jak należy określić wspomniany minimalny próg znaczenia niekorzystnego warunku w stosunku do struktury kosztów lub średnich kosztów poniesionych przez przedsiębiorstwa konkurujące w sektorze danych usług detalicznych?
- (viii) Po określeniu takiego minimalnego progu, czy brak jego osiągnięcia każdego roku pozwala na oddalenie domniemania z wyroku Clearstream, zgodnie z którym należy stwierdzić, że „stosowanie względem partnera handlowego różnych cen za równoważne usługi i to w sposób nieprzerwany przez pięć lat przez przedsiębiorstwo posiadające faktyczny monopol na rynku na poprzednim poziomie, nie mogło nie spowodować niekorzystnych warunków konkurencji dla tego partnera?

⁽¹⁾ C-95/04 P, EU:C:2007:166.

⁽²⁾ T-301/04, EU:T:2009:317.

**Skarga wniesiona w dniu 12 października 2016 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej
Polskiej**

(Sprawa C-526/16)

(2017/C 014/27)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: M. Owsiany-Hornung, C. Zadra, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez wyłączenie z procedury sprawdzenia konieczności sporządzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięć polegających na poszukiwaniu lub rozpoznawaniu złóż kopalin wykonanych metodą odwiertów o głębokości do 5 000 m, z wyjątkiem wierceń zlokalizowanych w strefach ujęć wody, na obszarach ochronnych zbiorników wód śródlądowych oraz na obszarach objętych formami ochrony przyrody, w postaci parków narodowych, rezerwatów przyrody, parków krajobrazowych i obszarów „Natura 2000” i otulinach tychże obszarów objętych formami ochrony przyrody, gdzie procedurze sprawdzenia konieczności sporządzenia oceny oddziaływania na środowisko podlegają otwory wiertnicze o głębokości od 1 000 m, w wyniku ustanowienia progu dla wierceń zlokalizowanych poza strefami ujęć wody, obszarami ochronnymi zbiorników wód śródlądowych oraz obszarami objętymi wymienionymi formami ochrony przyrody i otulinami tychże obszarów, warunkującego tę procedurę, który nie uwzględni wszystkich istotnych kryteriów selekcji wymienionych w załączniku III do dyrektywy 2011/92 w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne ⁽¹⁾, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 ust. 1, art. 4 ust. 2 i ust. 3 w połączeniu z załącznikami II i III do tejże dyrektywy;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej naruszenie art. 2 ust. 1, art. 4 ust. 2 i ust. 3 dyrektywy 2011/92 w połączeniu z załącznikami II i III do tejże dyrektywy.

Art. 2 ust. 1 dyrektywy 2011/92 nakłada na państwa członkowskie obowiązek, aby „zapewnić podleganie przedsięwzięć mogących powodować znaczące skutki w środowisku, między innymi z powodu ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji, wymogowi uzyskania zezwolenia na inwestycję i oceny w odniesieniu do ich skutków, przed udzieleniem zezwolenia”.

W myśl art. 4 ust. 2 dyrektywy 2011/92, państwa członkowskie określają za pomocą badania indywidualnego bądź ustalonych przez siebie progów lub kryteriów (tzn. w ramach „screeningu”), czy przedsięwzięcia objęte załącznikiem II do tej samej dyrektywy powinny zostać poddane ocenie skutków, jakie wywierają na środowisko naturalne.

Według art. 4 ust. 3 dyrektywy 2011/92, przy ustalaniu kryteriów lub progów „screeningu”, „uwzględnia się odpowiednie kryteria selekcji wymienione w załączniku III”.

Odwierty w celu rozpoznawania i poszukiwania złóż kopalin, są objęte załącznikiem II do dyrektywy 2011/92, gdyż kwalifikują się jako „głębokie wiercenia” w rozumieniu pkt 2 lit. d) tegoż załącznika.

Są to przedsięwzięcia, które nie mogą zostać uznane, na podstawie globalnej oceny, jako niewywierające znacznych skutków na środowisko.

Zdaniem Komisji, państwa członkowskie są zobowiązane do objęcia tych przedsięwzięć „screeningiem” przy zastosowaniu istotnych kryteriów zawartych w załączniku III do dyrektywy 2011/92.

Jednakże krajowe akty prawne transponujące do polskiego porządku prawnego dyrektywę 2011/92 wyłączają z procedury „screeningu” przedsięwzięcia polegające na poszukiwaniu lub rozpoznawaniu złóż kopalin wykonanych metodą odwiertów o głębokości do 5 000 m (z wyjątkiem wierceń zlokalizowanych na tzw. „terenach wrażliwych”, tzn. w strefach ujęć wody, na obszarach ochronnych zbiorników wód śródlądowych oraz na obszarach objętych formami ochrony przyrody, w postaci parków narodowych, rezerwatów przyrody, parków krajobrazowych i obszarów „Natura 2000” i otulinach tychże obszarów objętych formami ochrony przyrody, gdzie procedurze „screeningu” podlegają otwory wiertnicze o głębokości od 1 000 m).

Skutkuje to w istocie wykluczeniem znakomitej większości odwiertów w celu rozpoznania lub poszukiwania złóż kopalin zlokalizowanych poza „terenami wrażliwymi” z procedury „screeningu”.

Takie wykluczenie, bez wzięcia pod uwagę wszystkich istotnych kryteriów zawartych w załączniku III do dyrektywy 2011/92 jest według Komisji niezgodne z art. 2 ust. 1, art. 4 ust. 2 i ust. 3 dyrektywy 2011/92 w połączeniu z załącznikami II i III do tejże dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 26, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 14 października 2016 r. – Salzburger Gebietskrankenkasse, Bundesminister für Arbeit, Soziales und Konsumentenschutz

(Sprawa C-527/16)

(2017/C 014/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof